

Gyönyörök kertje

[Látó, 2011. január]

A halál nem old fel semmit,
a halál nem old meg semmit,
ennyit elmondhatok.

Hold kapaszkodik a magasba,
hízik, ragyog holnapig,
aztán csak egyre fogy.

Akkor hát miért a szükölő hang
az apró barlangok mélyéről?
Mitől remeg az árnyék
a vérvörös falon?

Táncol a láng,
szikra pattog,
fejek fölött
éveket gyűrűz a korom.

Mi már, túl rettegésen,
túl félelmeinken,
azt keressük, ami tiszta,
amiből nem az elmúlás
búze árad.

Kegyelemtől édes
az élet, mint a
csordulásig érett szilva.

Sosem volt még ilyen szép
az este, sosem volt még
ily' finom a bőröd,
illatod édes,
tiszta a csókod.

A gyönyörök kertje,

ím, nyitva áll előttünk,
fölötte sosem nyugvó
Nap ragyog.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Király Levente

Látó Szépirodalmi Folyóirat